

Democràcia real ja

Junt amb la gran manifestació del 10 de juliol de l'any passat (per protesta per la sentència del Tribunal Constitucional espanyol que acabava de desvirtuar l'Estatut) i les recents consultes sobiranistes, sens dubte l'acampada de "Democràcia real ja" és el més gran esdeveniment que s'ha produït al nostre país en molt de temps. En aquest cas, compartit amb l'estat espanyol, d'on sorgí la idea (la qual cosa ha motivat que a nivell internacional se la conegui com a *spanish revolution*).

S'ha comparat aquest moviment amb les revoltes socials dels països àrabs i amb el maig francès del 68. Amb tot, entenem que no són gaire equiparables. En el primer cas, per més que l'inefable Felipe González ho pregoni, perquè els alçaments populars als països àrabs s'oposen a règims dictatorials, en els quals la democràcia no és que s'hagi desvirtuat i pervertit, senzillament no existeix. En el segon, perquè tingué un molt més gran abast. Abast que, a hores d'ara, no s'ha produït a casa nostra, car la major part de la societat civil segueix a l'expectativa.

Tanmateix, el que malauradament no ha trigat a produir-se, com acostuma a succeir, és la temptativa duta a termes pels partits polítics convencionals d'assimilar i fagocitar el moviment. Un fet que per si sol ja és prou trist i lamentable, car ha estat la seva incapacitat, la seva negligència, el seu aïllament i l'oblit permanent de la seva condició de *representants* de la població, afegida a la seva intolerable i inadmissible connivència amb els poders fàctics.

Però que encara ho és més si tenim en compte que —de ben segur preveient-ne la possibilitat— els impulsors d'aquesta magnífica i esperançadora iniciativa es prengueren la molèstia de redactar un més que diàfan [manifest](#) que posava l'èmfasi no únicament en el seu caràcter independent i no partidista —“*Som persones normals i corrents. Som com tu: gent que s'aixeca tots els matins per estudiar, treballar o buscar feina, gent amb família i amics, gent que treballa dur cada dia per viure i donar un futur millor als que ens envolten.*”— sinó que es preocupava també, d'assenyalar amb el dit als responsables directes de la situació: “*Però en aquest país la major part de la classe política ni tan sols ens escolta. La seva funció [no] hauria de ser (...) la de enriquir-se i medrar (sic) amb el nostre esforç, atenent només als interessos dels grans poders econòmics i aferrant-se al poder mitjançant una dictadura partidocràtica encapçalada per les inamovibles sigles del PPSOE.*”

En aquest sentit, els desesperats, oportunistes, hipòcrites i (confiem que) inútils intents d'acostar-se i apropiant-se d'aquesta coratjosa idea no poden ésser més criticables. Una crítica que es converteix immediatament en indignació quan hi intervenen *il·lustres i excel·lentíssims* polítics del PSOE o del PP.

Que l'inclit Jordi Hereu tingui la poca vergonya de declarar que és “*normal i positiu*” que els “*concentrats*” —no pas “*acampats*”, car sinó la seva obligació seria expulsar-los...— exigeixin una “*millor política democràtica*” no podria ésser més irritant. Sobretot tenint en compte que la seva única aposta per la *participació democràtica* fou la narcisista, del tot infructuosa, innecessària i tendenciosa consulta de la Diagonal, que suposà un cost de 3,17 milions d'euros per als barcelonins i barcelonines!

Com a mínim tan irritant com el fet que el batlle de Madrid —i futura ex-esperança blanca del PP—, Ruiz Gallardón, pretengui aprofitar al favor del seu partit una situació de crisi de la qual és corresponsable: “*no ha fracassat el sistema, sinó que ha fracassat el govern espanyol, que no pot estendre aquest fracàs a les institucions. (...) Quan s'és democràtic i es constata incapacitat de resoldre problemes, la Constitució preveu les eleccions generals anticipades*”.

Amb tot, aquest tipus de declaracions també tenen un efecte positiu: posar encara més en evidència que el moviment de “Democràcia real ja” no tan sols és necessari i oportú, sinó del absolutament imprescindible. Fins a tal punt que, adaptant Georges Clémenceau, bé podríem dir que “la política és un assumpte massa seriós com per a confiar-la als polítics”!

dijous, 19 de maig del mmxi

© Xavier Serrahima 2011
www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

